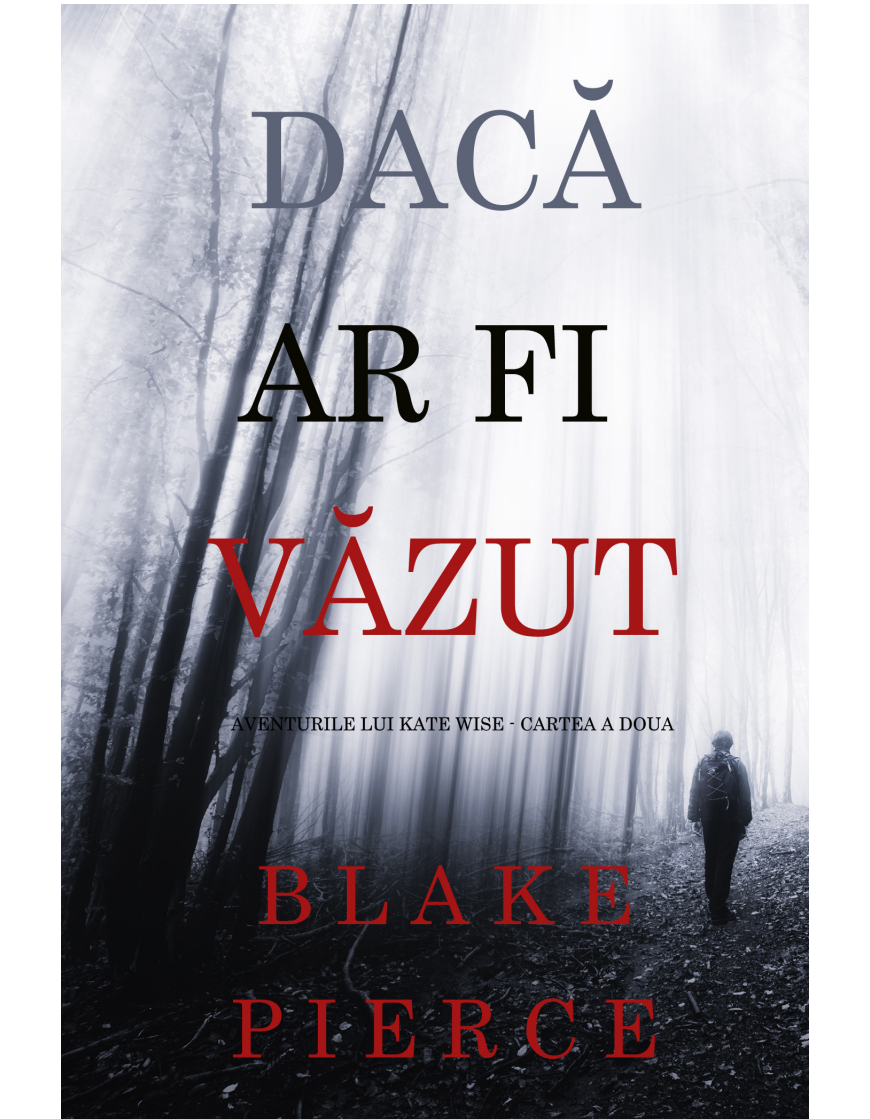

The background of the cover is a photograph of a misty forest. Tall, thin trees line a path that leads into the distance. A person, seen from behind, is walking away on the path. The atmosphere is mysterious and ethereal.

DACĂ AR FI VĂZUT

AVENTURILE LUI KATE WISE - CARTEA A DOUA

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Dacă ar fi văzut

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51922738

Dacă ar fi văzut:

ISBN 9781094304212

Аннотация

“O capodoperă a genurilor thriller și mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simți de parcă poți pătrunde în interiorul minții lor, trăind propriile lor temerile și sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neașteptate, această carte vă va ține treji până la sfârșitul ultimei pagini. -Recenzii de Cărți și Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată) DACĂ AR FI VĂZUT (Aventurile Lui Kate Wise) este cartea cu numărul 2 dintr-o nouă serie de thriller psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Cartea Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele.

Când un cuplu este ucis și nu există niciun suspect, Kate Wise, o pensionară în vârstă de 55 de ani, cu o carieră de 30 de ani în cadrul FBI, este chemată (din viața ei liniștită de suburbie) să se întoarcă și să lucreze pentru Birou.

Mintea strălucitoare a lui Kate și abilitatea ei inegalabilă de a intra în mintea criminalilor în serie sunt indispensabile, iar FBI-ul are nevoie de ea pentru a rezolva acest caz enigmatic. De ce au fost găsite

două cupluri ucise, în același mod, la o distanță de 80 de km Ce pot avea în comun? Kate este conștientă că răspunsul la această întrebare este urgent – deoarece este sigură că criminalul urmează să lovească din nou.

Dar, în jocul mortal de-a șoarecele și pisica care urmează, Kate, deși intră în cele mai întunecate colțuri ale minții bolnave ale criminalului, a ajuns un pic prea târziu.

Un thriller plin de acțiune, care vă va ține cu inima la gură, **DACĂ AR FI VĂZUT** este cartea cu numărul 2 într-o nouă serie captivantă, care nu îți va permite să lași cartea din mână.

Cartea #3 din seria **AVENTURILE LUI KATE WISE** este acum disponibilă pentru precomandă!

Содержание

Prolog	8
Capitolul unu	12
Capitolul doi	23
Capitolul trei	33
Capitolul patru	41
Capitolul cinci	46
Capitolul şase	52
Capitolul şapte	60
Конец ознакомительного фрагмента.	67

Blake Pierce

Dacă ar fi văzut

Copyright © 2018 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Actul Privind Drepturile de Autor din SUA din anul 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată a fi folosită doar în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi re-vândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să dăruiați această carte unei alte persoane, vă rugăm să cumpărați o copie suplimentară pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să vă achiziționați o copie personală. Vă mulțumim că respectați munca grea a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, întreprinderile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoanele reale, vii sau moarte, este în întregime o coincidență. Imagine jachetă Copyright Elena Belskaya, folosită cu o licență de la Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Prolog

În perioada adolescenței, Olivia nu crezuse niciodată că va veni o zi în care va fi bucuroasă să fie acasă. Asemenea majorității adolescenților, își petrecu anii de liceu visând să plece de acasă, să meargă la facultate și să-și înceapă o viață de una singură. Își urmase planul, plecând din Whip Springs, Virginia și mergând la Universitatea din Virginia. Acum era în primul ei an, care se îndrepta cu pași repezi către o vară plină de oportunități de lucru, urmând ca la sfârșitul verii să înceapă căutarea de apartamente. Oliviei îi plăcea să stea în campus, dar, având în vedere că urma să fie studentă în an terminal, se gândi că era timpul să locuiască în altă parte a orașului.

Momentan, avea să stea o lună întreagă cu părinții ei în Whip Springs. Și știa că adolescența din ea nu o va ierta niciodată pentru ușurarea și iubirea pe care o simțea în timp ce intra pe aleea din fața casei părinților. Ei locuiau chiar pe lângă un drum secundar din Whip Springs – un orașel adormit din centrul Virginiei, cu o populație mai mică de cinci mii de oameni, care era înconjurat de pădure, plus o bucată de pădure care traversa cea mai mare parte din Whip Springs.

Începuse să se întunece când intră pe alee. Era sigură că mama ei va aprinde lumina de pe verandă pentru ea, dar ușa din față nu era luminată. Mama ei știa că urma să ajungă în această după-amiază; vorbiseră despre asta acum două zile la telefon și Olivia îi

trimisese chiar și un mesaj în urmă cu trei ore pentru a-o anunța că e pe drum.

Desigur, mama ei nu zi răspunse, lucru ce nu-i prea stătea în fire. Dar Olivia se gândi că poate era prea ocupată cu amenajarea dormitorului ei din copilărie și că uitase să-i răspundă la mesaj.

În timp ce Olivia se apropia de casă, realizează că lumina de pe verandă nu era singura care nu era aprinsă, ci părea că toată casa era în beznă. Totuși, știa că părinții ei sunt acasă. Ambele mașini erau parcate pe alee, mașina mamei sale era parcată chiar în spatele camionului tatălui ei, lucru pe care îl făceau dintotdeauna.

“Dacă șmecherii ăștia încearcă să-mi facă vreo petrecere surpriză de bun venit acasă, o să încep să plâng”, se gândi Olivia, în timp ce parca lângă mașina mamei sale.

Deschise portbagajul și își scoase bagajele, doar două valize, dar una dintre ele părea să cântărească o tonă. Le scoase din portbagaj și se îndreptă cu ele spre verandă. Trecuse aproape un an de la ultima ei vizită; aproape că uitase cât de izolat era locul. Cei mai apropiați vecini erau la mai puțin de patru sute de metri, dar copacii care înconjurau proprietatea făceau să pară că și cum casa era complet izolată...mai ales în comparație cu spațiile aglomerate de cămin de la școală.

Se chinui să urce valizele pe treptele verandei și apoi se întinse să sune la ușă. Când sună, observă că ușa era parțial deschisă.

Deodată, lipsa de lumină din interior părea sinistră – ca un fel de alarmă.

– Mamă? Tată? strigă ea în timp ce deschise ușor ușa cu

piciorul.

Ușa se deschise, relevând foaierul și micul hol pe care le știa atât de bine. Casa era într-adevăr întunecată, dar în timp ce pășea înăuntru, în ciuda fricii ei crescânde, se simți de îndată largul ei. Putea auzi televizorul de undeva din casă – sunetele și aplauzele familiare ale Roții Norocului, nelipsite în casa lor de când Olivia era mică.

Apropiindu-se de capătul holului și de sufragerie, văzu roata la televizor, televizor montat deasupra șemineului, cu un ecran foarte mare, lăsând impresia că Pat Sajak era chiar acolo, în sufragerie.

– Hei, spuse Olivia, uitându-se prin sufrageria întunecată. Mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat cu bagajele. Să lăsați ușa crăpată a fost-

Încercase să facă o glumă, dar când cuvintele i se blocaseră în gât, nu era nimic amuzant.

Mama ei era pe canapea. Ar fi putut la fel de bine să doarmă dacă sângele nu ar fi fost prezent. Pieptul îi era plin de sânge și canapeaua îmbibată în sânge. Era atât de mult, încât inițial mintea Oliviei nu putea să înțeleagă ce se întâmplă. Văzând această imagine cu sunetele de roată din Roata Norocului pe fundal o făceau să îi fie și mai greu să înțeleagă.

– Mamă...

Olivia se simți ca și cum inima i se opri. Se îndepărtă încet, în timp ce procesa realitatea imaginilor pe care tocmai ce le văzuse.

Se simțea ca și cum o mică parte din mintea ei o luase razna și plutea undeva în spațiu.

În timp ce se îndepărta încet un alt cuvânt îi stătea pe vârful limbii – Tată.

Dar atunci îl văzu. Era chiar acolo, pe podea. Stătea întins chiar în fața mesei de cafea și era plin de sânge, la fel ca mama ei. Era întins cu fața în jos, nemișcat. Dar părea că se târa, de parcă ar fi încercat să scape. Pe măsură ce începea să înțeleagă ce se întâmplă, Olivia văzu ce păreau a fi cel puțin șase răni foarte adânci în spatele lui.

Înțelese brusc de ce mama ei nu zi răspunse la mesaj. Mama ei era moartă. Și tatăl ei.

Simți cum un țipăt i se ridică în gât, în timp ce încerca din răputeri să își deblocheze picioarele. Știa că persoana care făcuse asta ar putea fi încă aici. Acest gând declanșă țipătul, dădu drumul lacrimilor și îi deblocă picioarele.

Olivia ieși brusc din casă din casă și fugi – și fugi – și nu încetă să alerge până când țipetele ei nu i se opriră, în cele din urmă, în gât.

Capitolul unu

Era amuzant cât de rapid se schimbaseră atitudinea lui Kate Wise. Pe parcursul anului de pensie, ar fi făcut orice îi stătea în putință pentru a evita grădinaritul. Cluburile de grădinarit, de tricotat, de bridge – chiar și cluburile de cărți – le evitase ca pe ciumă. Toate i se păreau a fi clișee tipice femeilor pensionate.

Dar câteva luni înapoi în șaua FBI-ului schimbaseră ceva la ea. Nu era atât de naivă încât să creadă că o reinventase. Nu, pur și simplu o revigorase. Avea din nou un țel, un motiv pentru a aștepta cu nerăbdare ziua de mâine.

Poate tocmai de aceea, i se părea în regulă că a recurs acum la grădinarit, pentru a se recrea. Nu era relaxant, așa cum crezuse că așa va fi. Dimpotrivă, o făcea să se simtă anxioasă; de ce să investești timp și energie în plantarea unui lucru dacă, de fapt, lucrezi împotriva vremii pentru te asigura că va rămâne în viață? Cu toate acestea, o făcea fericită – să plantezi ceva în pământ, iar mai apoi să îi vezi roadele.

Începuse cu flori – margarete și bougainvilleas pentru început – mai apoi a continuat cu sădirea unei mici grădini de legume în colțul din dreapta din spatele curții ei. Acolo acoperea acum cu pământ tulpina unei roșii, dându-și ușor seama că nu a avut niciun interes pentru grădinarit înainte de a deveni bunică.

Se întreba dacă are vreo legătură cu evoluția naturii ei protectoare. Prietenii și cărțile îi spuneau că era ceva diferit în a

fi bunică – un lucru pe care o femeie nu îl experimentează din postura de mamă.

Fiica ei, Melissa, o asigurase că fusese o mamă bună. Era o asigurare de care Kate avea nevoie din când în când, având în vedere atenția pe care o acordase carierei. Recunoscuse că prioritizase cariera în detrimentul familiei o perioadă lungă de timp și se considera norocoasă că Melissa nu îi purtase niciodată pică pentru acest lucru – cu excepția unei perioade după ce tatăl ei murise.

“Ah, singurul dezavantaj al grădinăritului”, se gândi Kate în timp ce se ridica în picioare și își ștergea praful de pe mâini și genunchi. “Gândurile tind să rățăcească. Iar atunci când acest lucru se întâmplă, trecutul începe să se strecoare neinvitat.”

Plecă din grădină, traversând curtea casei ei din Richmond, Virginia, îndreptându-se spre veranda din spate. Se descălță la ușa din spatele casei de teneșii ei Keds murdari. De asemenea, își lăsa și mănușile lângă ei, nevrând să aducă mizerie în casă. Își petrecuse ultimele două zile făcând curățenie. Deseară urma să o dădăcească pe nepoata ei, Michelle, și, chiar dacă Melissa nu era obsedată de curățenie, Kate voia ca totul să strălucească de curățenie. Trecuseră aproape treizeci de ani de când se bucurase de compania unui bebeluș și nu voia să își asume niciun risc.

Aruncă o privire spre ceas și se încruntă. Musafirii trebuiau să ajungă în cincisprezece minute. Acesta era încă un dezavantaj al grădinăritului: timpul trecea fără să-ți dai seama.

Se reîmprospătă în baie, iar mai apoi merse în bucătărie

pentru a face o cafea. În timp ce pregătea cafeaua, se auzi soneria. Răspunse într-o clipită, fericită ca întotdeauna să le vadă pe cele două femei cu care își petrecuse în ultimul an și jumătate cel puțin câteva ore de două ori pe săptămână.

Jane Patterson intră prima, cărând o farfurie cu produse de patiserie. Erau daneze făcute în casă și câștigaseră concursul Carytown Cooks doi ani la rând. Clarissa James intră în spatele ei cu un bol mare de fructe proaspăt feliate. Amândouă erau îmbrăcate în ținute drăguțe, potrivite fie pentru o gustare acasă la un prieten, fie pentru cumpărături – un lucru pe care amândouă îl făceau destul de des.

– Ai grădinărit din nou, nu-i așa? întrebă Clarissa în timp pe puneau mâncarea pe mobilei din bucătărie.

– Cum ți-ai dat seama?

Clarissa arată spre părul lui Kate, chiar sub umeri, spre vârfuri. Kate își cuprinse părul și constată că îi scăpase puțin pământ, care ajunsese cumva în părul ei. Clarissa și Jane chicoteau, în timp ce Jane dădea folia de plastic jos de pe danezele ei.

– Râdeți cât vreți, spuse Kate. Nu o să mai faceți asta atunci când firele de roșii vor fi pline cu roade.

Era o dimineață de vineri, ceea ce însemna în mod automat că era una bună. Cele trei femei stăteau în jurul mobilei de bucătărie a lui Kate, așezate pe scaune de bar, își mâncau brunch-ul și beau cafea. Și deși compania, mâncarea și cafeaua erau excelente, era încă greu să treci cu vederea piesa lipsă.

Debbie Meade nu mai făcea parte din grup. După ce fiica ei

a murit, una dintre cele trei victime ale unui criminal pe care Kate l-a prins în cele din urmă, Debbie și soțul ei, Jim, s-au mutat. Locuiau undeva în apropierea plajei din Carolina de Nord. Debbie mai trimitea din când în când poze cu coasta, doar pentru a le tachina. Locuiau acolo deja de două luni și păreau să fie fericiți – să treacă peste tragedie.

Conversația era, în mare parte, ușoară și plăcută. Jane povesti despre cum soțul ei voia să se pensioneze la anul și începuse deja să planifice scrierea unei cărți. Clarissa împărtăși vești despre cei doi copii ai ei, aflați pe la vârsta de douăzeci și cinci de ani și despre cum ambii fuseseră recent promovați.

– Apropo de copii, spuse Clarissa, Cum e Melissa? Îi priește maternitatea?

– Oh, da, spuse Kate. Este absolut nebună după fetița ei. Fetiță pe care o voi dădăci în această seară, de fapt.

– Pentru prima dată? întrebă Jane.

– Da. Este prima oară când Melissa și Terry pleacă undeva fără copil. Cu stat peste noapte și tot.

– Ți-ai intrat deja în rolul de Bunică? întrebă Clarissa.

– Nu știu, spuse Kate cu un zâmbet. Cred că o să aflăm deseară.

– Știi, spuse Jane, ai putea să te întorci în timp și să dădăcești așa cum obișnuiam să fac eu în liceu. Îmi aduceam prietenul cu mine și imediat ce copiii mergeau la culcare...

– Asta e destul de deranjant, spuse Kate.

– Crezi că Allen ar fi totuși în stare să facă asta? întrebă

Clarissa.

– Nu știu, răspunse Kate încercând să și-l imagineze pe Allen cu un copil. Au început să se vadă mai serios încă de când Kate și noua ei parteneră, DeMarco, au rezolvat cazul cu criminalul în serie din Richmond – același caz care i-a răpit fiica lui Debbie Meade. Nu au vorbit serios despre viitor; nu au dormit încă împreună și rareori aveau contacte fizice. Cu toate acestea, se bucura de timpul petrecut cu el, dar gândul de a-l implica în viața ei de bunică o făcea să se simtă inconfortabil.

– Vă înțelegeți bine? întrebă Clarissa.

– Cred că da. Toată chestia asta cu întâlnirile mi se pare ciudată. Vedeți voi, sunt prea bătrână ca să mă văd cu cineva.

– La naiba, nu, zise Jane. Nu mă înțelege greșit...îmi iubesc soțul, copiii, și viața mea în general. Dar aș da orice să pot să mai ies la întâlniri măcar pentru puțin timp, știi? Îmi lipsește. Să cunosc oameni noi, să experimentăm lucruri noi...

– Da, cred că e destul de drăguț, recunosc Kate. Lui Allen i se pare ciudată ideea de a ieși la întâlniri. Ne simțim bine împreună, dar...e cam ciudat când lucrurile încep să devină romantice.

– Bla, bla, spuse Clarissa. Dar îl consideri ca fiind iubitul tău?

– Chiar purtăm discuția asta? întrebă Kate, începând să simtă cu roșește ușor.

– Da, spuse Clarissa. Noi, femeile căsătorite, avem nevoie să trăim prin tine.

– Și asta se aplică și pentru pseudo locul tău de muncă, spuse

Jane. Cum merge?

– Nu am mai primit niciun telefon de aproximativ două săptămâni, iar ultimul a fost referitor la o cercetare. Scuze, fetelor...nu e atât de palpitant pe cât v-ați aștepta.

– Deci ești din nou pensionară? Întrebă Clarissa.

– În principiu. Este complicat.

Comentariul acela puse capăt interogatoriului, afundându-se din nou în subiecte locale – filme care urmează să apară, un festival de muzică din oraș, construcția autostrăzii și așa mai departe. Dar mintea lui Kate rămase blocată pe subiectul serviciului. Era încurajator să știe că biroul încă o considera o resursă prețioasă, dar spera să aibă un rol mai activ, mai ales după ce rezolvase ultimul caz. Dar până acum, vorbise cu Directorul Adjunct Duran o singură dată, referitor la evaluarea performanțelor lui DeMarco.

Știa cât de ciudat li se părea prietenelor ei că era încă un agent activ, în timp ce își intra și în rolul ei de bunică. La dracu, era ciudat chiar și pentru ea. Punând la socoteală și relația cu Allen ce se dezvolta încet, presupunea că viața ei era destul de interesantă pentru ele.

Sinceră să fie, se considera norocoasă. Urma să împlinească cincizeci și șase de ani la sfârșitul lunii și știa că multe femei de vârsta ei ar fi invidioase pe viața pe care o trăise. Își spunea mereu asta când simțea nevoia să fie mai activă la lucru. Și în unele zile, funcționa.

Și cum se nimeri, cu nepoata ei care urma să vină în vizită

pentru prima oară de la naștere, astăzi era una din acele zile.

* * *

Un lucru care făcea dificilă echilibrarea noului ei rol de bunică cu dorința de a-și murdări din nou mâinile cu un alt caz era încercarea de a gândi ca o bunică. În acea după-amiază, plecă de acasă și merse până la magazinele micuțe de vechituri din cartierul Carytown, Richmond. Se simțea ca și cum trebuia să îi ia un cadou lui Michelle pentru a sărbători faptul că urma să doarmă pentru prima oară în casa bunicii.

Îi era greu să nu se mai gândească la arme și la suspecti și să se concentreze pe animale de pluș și hăinuțe. Dar, pe măsură ce colinda mai multe magazine, devenea tot mai ușor. Descoperise că, de fapt, îi plăcea să facă cumpărături pentru nepoata ei, chiar dacă nu avea nici măcar două luni și nici măcar nu-i va pasă de cadoul pe care-l va primi. Îi era greu să nu cumpere toate lucrurile drăguțe pe care le găsisese. La urma urmei, nu era responsabilitatea unei bunici să-și răsfete nepoții?

În timp ce plătea pentru cumpărăturile ei din al treilea magazin, primi un mesaj. Îl citi de îndată. În ultimele săptămâni, de fiecare dată când o suna cineva sau primea un mesaj spera să fie Duran sau cineva din Birou. Se certă singură în gând când constantă dezamăgită că nu era nimeni de la Biroul, ci Allen. Odată ce trecu peste faptul că nimeni de la Birou nu o suna, își

dădu seama că e fericită că îi scrise – de fapt, era întotdeauna fericită când îi scria.

– Allen, trebuie să mă ajuți, glumi ea în timp ce răspundea la telefon. Fac cumpărături pentru Michelle și îmi vine să-i cumpăr orice văd. E normal?

– Nu știu, spuse Allen. Niciunul dintre fiii mei nu și-a întemeiat încă o familie și m-a făcut încă bunic.

– Ascultă la mine. Începe să pui bani deoparte.

Allen chicoti, un sunet care începea să-i placă destul de mult lui Kate.

– Deci, azi e noaptea cea mare, nu?

– Este. Și știu că am crescut deja un copil și știu la ce să mă aștept, dar sunt puțin îngrozită.

– Ah, vei fi grozavă. Dacă tot vorbim de lucruri îngrozitoare... deseară ies în oraș să beau cu băieții mei. Și în ultimii aproximativ cinci ani nu am băut mai mult de două băuturi într-o seară în oraș.

– Distracție să ai.

– Mă întrebam dacă vrei să ieșim mâine la cină. Putem povesti cum am supraviețuit amândoi acestei seri.

– Mi-ar plăcea. Vrei să vii la mine pe la ora șapte?

– Sună bine. Să te distrezi deseară. Michelle doarme toată noaptea?

– Nu cred.

– Ouch, spuse Allen, închizând telefonul.

Kate își băgă telefonul în buzunar, în timp ce jongla cu pungile

de cumpărături. Zâmbi în sinea ei. Stătea în soare în partea ei preferată de oraș, tocmai ce făcuse cumpărături pentru nepoata ei în vârstă de două luni, pe care o va dădăci în această seară. Având în vedere felul în care se desfășura ziua ei, chiar își dorea să o sune cineva de la Birou?

Mergea înapoi spre casă – o plimbare de trei blocuri din locul de unde preluase apelul lui Allen – când văzu o fetiță cu un tricou My Little Pony. Mergea ținând-o de mână pe mama ei, la doar câțiva metri în fața ei, mergând în direcția lor. Avea cinci sau șase ani, cu părul blond prins într-o coadă de cal pe care numai grija unei mame o putea realiza. Avea ochii albaștri și un nas ascuțit, care semăna mai degrabă cu nasul unui spiriduș. Și tocmai acea trăsătură îi trimise un junghi de disperare în inimă lui Kate.

Îi trecu prin minte o imagine, o fetiță care arăta aproape identic cu aceasta. Dar, în această imagine, fetița era murdară pe față și plângea. Luminile mașinilor de poliție străluceau în spatele ei.

Imaginea era atât de puternică încât Kate fu nevoită să se oprească pentru o clipă. Încetă să se mai uite la fată, nevrând să pară înfricoșătoare sau ciudată. Se agăță de imaginea din mintea ei și făcu tot posibilul să găsească amintirea asociată cu ea. Imaginile îi veneau în minte treptat și se desfășurau încet, ca și cum ar citi dosarul cazului.

“O fetiță în vârstă de cinci ani, găsită la trei zile după ce a fost dată dispărută. Aflată într-o colibă de pescuit din Arkansas, împreună cu cadavrele părinților săi. Părinții au fost victimele cu

numărul cinci și șase ale unui criminal în serie care a terorizat Arkansasul mai bine de patru luni...un criminal pe care Kate l-a prins, dar numai după ce a ajuns la victima cu numărul nouă.”

Kate era conștientă că dintr-o dată stătea nemișcată ca o statuie pe stradă, dar nu putea să se miște. Cazul acela o bântuise o perioadă de timp. Atât de multe înfundături, atât de multe piste false. Ea alerga în cerc, fiindu-i imposibil să afle cine era criminalul, în timp ce el continua să facă victime. Numai Dumnezeu știe ce planuri avusese cu acea fetiță.

“Dar ai salvat-o”, își spuse ea. “În cele din urmă, ai salvat-o.”

Kate începu să meargă din nou. Nu era prima oară când o imagine aleatorie din trecutul ei își făcea apariția în mintea ei și o făcea să piardă contactul cu realitatea. Uneori își făceau apariția întâmplător, apăreau din senin. Dar existau și momente când apăreau puternic și rapid, precum un flashback de stres post-traumatic.

Imaginea fetei din Arkansas se situa undeva între. Și Kate era recunoscătoare pentru asta. Acel caz aproape că a determinat-o pe Kate să se retragă în 2009. A fost zdruncinant, într-o asemenea măsură încât Kate și-a luat două săptămâni libere de la lucru. Și dintr-o dată, în timp ce mergea înapoi acasă cu cadouri în mână pentru nepoata ei, preț de o secundă, Kate se simți ca și cum se întoarse înapoi în timp.

Au trecut aproape zece ani de când a salvat-o pe acea fetiță. Kate se întreba unde era – se întreba dacă a reușit să treacă peste

trauma trăită...

– Doamnă?

Kate clipi, tresărind puțin la auzul unei voci necunoscute venind din fața ei. Un adolescent stătea în fața ei. Părea îngrijorat, ca și cum nu era sigur dacă ar trebui să stea acolo sau să fugă.

– Sunteți bine? întrebă el. Păreți...nu știu. Bolnavă. De parcă sunteți pe punctul de a leșina sau ceva.

– Nu, zise Kate, clătinând din cap. Sunt bine. Mulțumesc.

Copilul dădu din cap și își văzu de drum. Kate începu să meargă din nou înainte, smulsă dintr-o gaură din trecut, care presupunea că nu se închise încă. Pe măsură ce se apropia de casă, începu să se întrebe cât de multe găuri din trecutul ei erau încă deschise.

Și dacă fantomele din trecutul ei vor continua să o bântuie până când și ea va deveni o fantomă.

Capitolul doi

Kate îți petrecu următoarea oră făcând ordine în casă, deși făcuse asta deja înainte de a pleca la cumpărături. O făcea să se simtă ciudat faptul că era așa de anxioasă cu privire la vizita lui Michelle. Melissa locuise în casa asta în timpul liceului, așa că atunci când venea în vizită (ceea ce, în opinia lui Kate, nu se întâmpla destul de des), Kate nu simțea nevoia ca totul să arate lună și bec. Deci, de ce era atât de preocupată de cum arăta casa pentru un copil de două luni?

“Poate este un fel de grijă pe care o au bunicile”, se gândi ea în timp ce freca chiuveta din baie...o încăpere pe care știa bine că nepoata ei nici nu o va vedea, cu atât mai puțin să o folosească.

În timp ce clătea chiuveta, se auzi soneria. O cuprinse un entuziasm la care nu se așteptase. În momentul în care deschise ușa, zâmbea cu gura până la urechi. Melissa era de cealaltă parte a ușii, cărând-o pe Michelle în scaunul ei. Copilul dormea, cu picioarele învelite într-o păturică groasă.

– Bună, mamă, spuse Melissa în timp ce intră în casă. Se uită rapid în jur și-și dădu ochii peste cap. Câtă curățenie ai făcut azi?

– Invoc Amendamentul al cincilea, spuse Kate.

Melissa așeză cu grijă scaunul de mașină pe podea și îi desfăcu ușor centura lui Michelle. O ridică și i-o întinse ușor lui Kate. Trecuse aproape o săptămână de când Kate îi vizitase pe Melissa și pe Terry, dar când o luă pe Michelle în brațe, simți ca și cum

trecuse mult mai mult timp.

– Ce planuri v-ați făcut pentru deseară? întrebă Kate.

– De fapt, nu prea ne-am făcut, spuse Melissa. Și tocmai asta e partea frumoasă. Vom ieși la cină și să bem ceva. Poate vom dansa puțin. Totodată, ne-am răzgândit în legătură cu dădăcitul ei peste noapte, pentru că ne-am dat seama că nu suntem destul de pregătiți pentru pasul ăsta. Avem extrem de mare nevoie de un somn neîntrerupt, dar pur și simplu nu pot să stau departe de ea atât de mult timp.

– Oh, cred că pot să înțeleg asta, spuse Kate. Mergeți în oraș și distrați-vă.

Melissa ridică geanta cu scutece de pe umăr și o așeză lângă scaunul de mașină.

– Ai aici tot ce ai nevoie. O să vrea să mănânce din nou peste o oră și nu o să adoarmă ușor. Terry crede că e drăguță, dar eu cred că e diabolică. Dacă e balonată, în buzunarul din spate găsești picături pentru gaze și -

– Lissa...vom fi bine. Știi, am crescut deja un copil. Și se pare că m-am descurcat destul de bine.

Melissa zâmbi și o surprinse pe Kate cu un sărut rapid pe obraz.

– Mulțumesc, mamă. O să vin după ea în jurul orei unsprezece. E prea târziu?

– Nu, e perfect.

Melissa aruncă o ultimă privire copilului ei, o privire care-i înmuie inima lui Kate. Își amintea cum e să fii mamă și să te

inunde acel sentiment de dragoste – o dragoste care se traduce printr-o dorință pură de a face orice pentru a te asigura că acel omuleț pe care l-ai creat va fi în siguranță.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, spuse Melissa, deși încă se uita la Michelle și nu la Kate.

– Așa o să fac. Acum du-te. Distrează-te.

Melissa se întoarse în cele din urmă și ieși pe ușă. În timp ce o închidea, micuța Michelle se trezi în brațele lui Kate. Îi zâmbi adormită buniciei ei și căscă puțin.

– Deci, ce facem acum? întrebă Kate.

Întrebarea era direcționată jucăuș către Michelle, dar simți greutate acestei întrebări, încât începu să se întrebe dacă nu cumva își puna singură întrebări retorice. Fiica ei era un adult în toată firea acum, cu o fiică a ei. Și ea se apropia de vârsta de cincizeci și șase de ani, ținându-și prima nepoată în brațe. Deci... ce facem acum?

Se gândi la acea apăsare de a se întoarce la lucru pe orice funcție și, poate pentru prima oară, era mică.

Mai mică chiar decât fetița pe care o ținea în brațe.

* * *

Până la ora opt, Kate se întreba dacă Melissa și Terry reușiseră să creeze cel mai cuminte bebeluș din istoria lumii. Michelle nu plânse nici măcar o dată și nici nu era mofturoasă. Era suficient doar să o ții în brațe. După două ore în brațele lui Kate, Michelle

adormi. Kate o așeză cu grijă în mijlocul patului ei matrimonial, stând apoi pentru o clipă în ușă pentru a-și privi nepoata cum doarme.

Nu era sigură cât timp stete acolo când, pe masa de bucătărie din spatele ei, îi vibră telefonul. Era nevoită să-și ia ochii de la Michelle, dar reuși să ajungă la telefon în doar câteva secunde. Faptul că telefonul îi vibră o singură dată însemna că primise mai degrabă un mesaj, și nu un apel, și nu era surprinsă să vadă că era de la Melissa.

Ce mai face? Întrebă Melissa.

Fiindu-i imposibil să se abțină, Kate zâmbi și îi răspunse: I-am impus o limită de doar trei beri. A ieșit în oraș cu un tip pe motocicletă acum aproximativ o oră. I-am spus să se întoarcă până la 11.

Răspunsul nu întârzie să apară: Oh, nu ești deloc amuzantă.

Tachinarea reciprocă o făcu aproape la fel de fericită precum bebelușul care dormea în dormitorul ei. După ce tatăl ei a murit, Melissa a devenit retrasă – în special față de Kate. Ea a dat vina pe munca lui Kate pentru moartea tatălui ei și, chiar dacă mai târziu a înțeles că nu asta a fost problema, erau momente în care Kate încă simțea că Melissa îi purta pică pentru timpul petrecut la Birou după moartea tatălui ei. Totuși, un lucru destul de ciudat era că Melissa a arătat un anumit interes pentru o carieră în cadrul FBI-ului... în ciuda atitudinii mai puțin pozitive legată de evenimentele din ultimul an referitoare la pensionarea întreruptă a mamei sale.

Având încă zâmbetul pe buze, Kate își luă telefonul în dormitor și îi făcu rapid o poză lui Michelle. I-o trimise lui Melissa și apoi, după ce se gândi puțin, i-o trimise și lui Allen, doar că a lui era însoțită de mesajul: S-a terminat cu petrecerea!

Își dădu seama că își dorea ca el să fie acolo cu ea. Își dădu seama că își dorește destul de des acest lucru în ultima vreme. Nu era atât de naivă încât să creadă că îl iubește, dar se putea vedea îndrăgostindu-se de el dacă lucrurile continuau în felul acesta. Îi era dor de el când nu era prin preajmă și ori de câte ori o săruta, o făcea să se simtă cu vreo douăzeci de ani mai tânără.

Își dădu seama că zâmbea din nou atunci când Allen îi răspunse cu o poză. Era un selfie cu el și doi bărbați mai tineri, care arătau exact ca el – fiii lui, probabil.

În timp ce studia poza, telefonul începu să-i sune. Numele care apăru pe ecran o făcu să se entuziasmeze într-un mod necontrolabil.

Directorul Adjunct Vince Duran o suna. Acest lucru ar fi încântat-o în orice altă împrejurare, dar faptul că o suna după ora opt, într-o seară de vineri, îi ridica un semnal de alarmă – o alarmă al cărei sunet se bucura să-l audă.

Zăbovi un moment, privind-o încă pe micuța Michelle și apoi răspunse.

– Kate Wise la telefon, spuse ea, păstrându-și entuziasmul sub control.

– Wise, sunt Duran. Este un moment nepotrivit?

– Nu este tocmai cel mai bun, dar e în regulă, răspunse ea. E

totul în regulă?

– Depinde. Te sun pentru a vedea dacă ești interesată să te ocupi de un caz.

– Este vorba despre un caz nerezolvat, așa cum am discutat?

– Nu. Ăsta...ei bine, seamănă cu unul pe care l-ai rezolvat destul de repede prin nouăzeci și șase. În prezent, avem patru cadavre în două locuri diferite din Whip Springs, Virginia. Se pare că crimele au fost comise la maxim două zile distanță. În momentul de față, Poliția Statală din Virginia se ocupă de caz, dar am vorbit deja cu ei. Dacă vrei să preiei cazul, este al tău. Dar va trebui să te apuci de îndată de treabă.

– Nu cred că pot, spuse ea. Am un angajament pe care trebuie să-l duc la bun sfârșit. Îi era ușor să spună asta în timp o privea Michelle. Dar aproape fiecare nerv din corpul ei se lupta împotriva instinctelor de bunică recent dobândite.

– Vrei totuși să auzi detaliile? Victimele sunt cupluri căsătorite, unul în jurul vârstei de cincizeci de ani, iar celălalt în jurul vârstei de șaiszeci de ani. Cele mai recente au fost cele de cincizeci și ceva de ani. Fiica lor le-a descoperit cadavrele astăzi, când a venit acasă de la facultate. Crimele au avut loc la o distanță de patruzeci și opt de kilometri una de alta, una în Whip Springs și cealaltă chiar la ieșire din Roanoke.

– Cupluri? Există vreo legătură între ele, în afară de faptul că erau căsătoriți?

– Încă nu. Dar toate cele patru cadavre au fost măcelărite destul de rău. Ucigașul folosește un cuțit. Este lent și metodic.

Din punctul meu de vedere, cred că în aproximativ două zile încă un cuplu va fi ucis.

– Da, sună ca un criminal în serie în devenire, spuse Kate.

Începu să se gândească la cazul din 1996 pe care Duran îl menționase. În cele din urmă, o femeie nebună, care a lucrat ca bonă, a luat viața a trei cupluri în doar două zile. S-a dovedit că a lucrat pentru toate cele trei cupluri pe parcursul unei perioade de zece ani. Kate a prins-o când era pe cale să ucidă cel de-al patrulea cuplu, iar mai apoi, potrivit mărturiei sale, pe ea însăși.

Chiar va refuza acest caz? După flashback-ul intens pe care-l avusese astăzi, chiar putea să refuze o altă oportunitate de a opri un criminal?

– Cât timp am la dispoziție să mă gândesc? întrebă ea.

– Îți voi da o oră. Dar nu mai mult. Am nevoie de cineva acum. Și mă gândeam că tu și DeMarco ați face o echipă grozavă în acest caz. O oră, Wise...chiar mai devreme dacă poți.

Înainte de a putea spune un OK sau un mulțumesc, Duran închise. De obicei era călduros și prietenos, dar când lucrurile nu-i ieșeau așa cum își dorea, putea fi foarte irascibil.

Merse spre pat și se așază extrem de încet pe margine. O privi pe Michelle cum dormea, cum pieptul ei se ridica și cădea blând, lent și metodic. Își putea aminti atât de ușor vremea când Melissa era așa de mică și nu înțelegea cum trecuse timpul. Și de aici apăru problema: simțea că ratase o mare parte din viața ei de mamă și de soție din cauza slujbei pe care o avea, dar totuși, simțea o datorie puternică față de aceasta. Mai ales când știa că

putea fi acolo, chiar acum, îndeplinindu-și datoria de a aduce un criminal în fața justiției.

Ce fel de persoană era dacă refuza oferta, lăsându-l pe Duran să aleagă un alt agent care s-ar putea să nu aibă aceleași abilități ca și ea?

Dar ce fel de bunică și mamă era dacă o suna pe Melissa, spunându-i să vină și să își ia fiica mai devreme, fiind nevoită să pună capăt ieșirii ei în oraș din cauză că FBI-ul o sunase din nou?

Kate o privi Michelle aproximativ cinci minute, întinzându-se lângă ea și punându-și mâna pe pieptul copilului doar pentru a simți cum respiră. Și văzând această mică suflare de viață, o viață care încă nu știe de răutățile care există în lume, îi ușură decizia lui Kate.

Încruntându-se pentru prima dată în acea zi, Kate ridică telefonul și o sună pe Melissa.

* * *

Odată, când Melissa avea șaisprezece ani, strecurase noaptea târziu un băiat în camera ei după ce Kate și Michael adormiseră. Kate se trezise brusc din cauza unui zgomot (aflase mai târziu că probabil era genunchiul cuiva care lovea peretele din dormitorul lui Melissa) și merse să vadă ce se întâmplă. Când deschise ușa de la camera fiicei ei, descoperise că fiica ei era fără sutien pe ea în pat cu un băiat, pe care-l împinse afară din pat și țipă la el să plece.

Furia din ochii lui Melissa din acea noapte era eclipsată de ceea ce Kate văzu în privirea fiicei sale în timp ce o așeza pe Michelle în scaunul de mașină la ora 21:30 – la o oră după ce Duran o sunase în legătură cu cazul din Roanoke.

– Chestia asta e aiurea, mamă, spuse ea.

– Lissa, îmi pare rău. Dar ce naiba ar fi trebuit să fac?

– Ei bine, din ce am înțeles, oamenii sunt pensionari odată ce s-au pensionat. Poate că ar trebui să încerci asta!

– Nu e chiar atât de ușor, argumentă Kate.

– Oh, știu, mamă, spuse Melissa. Niciodată nu a fost ușor atunci când a fost vorba de tine.

– Nu-i corect...

– Și să nu crezi că sunt nervoasă doar pentru că mi-ai distrus singura noapte în care puteam să mă relaxez puțin. Nu-mi pasă de asta. Nu sunt atât de egoistă. Spre deosebire de alți oameni. Sunt nervoasă din cauza slujbei tale – cu care trebuia s-o termini acum mai bine de un an, dacă ții minte – care continuă să fie mai importantă decât familia ta. După tot ce s-a întâmplat...după ce tata...

– Lissa, hai să nu facem asta.

Melissa ridică scaunul de mașină cu o blândețe care nu era prezentă în vocea sau în poziția încordată a corpului ei.

– De acord, răbufni Melissa. Hai să nu.

Și ieși așa pe ușă, trântind-o în urma ei.

Kate întinse mâna să apuce mânerul, dar se opri. Ce avea de gând să facă? Urma să continue această ceartă afară, în curte? În

plus, o cunoștea bine pe Melissa. După câteva zile, se va calma și va asculta și varianta lui Kate. S-ar putea chiar să accepte scuzele mamei sale.

Kate se simțea ca o trădătoare în timp ce își ridica telefonul mobil. După ce-l sună pe Duran, acesta îi spuse că era oricum sigur că va prelua cazul. Ca atare, cineva din Poliția Statală din Virginia urma să se întâlnească cu ea și cu DeMarco la 4:30 dimineata, în Whip Springs. În ceea ce o privea pe DeMarco, plecase din DC în urmă cu jumătate de oră, cu o mașină a agenției. Urma să ajungă la Kate undeva în mijlocul nopții. Kate își dădu seama că ar fi putut cu ușurință să o țină pe Michelle până la ora inițial stabilită, și anume ora unsprezece, și să evite confruntarea cu Melissa. Dar nu putea să se gândească la acel aspect acum.

Rapiditate cu care se desfășurau lucrurile o luase pe Kate prin surprindere. Chiar dacă ultimul caz pe care l-a preluat apăruse de nicăieri, cel puțin avea o structură stabilă. Dar trecuse destul de mult timp de când i se atribuiseră ultima oară un caz la o astfel de oră. Era intimidant, dar în același timp, era foarte încântată – atât de încântată încât putea lăsa de-o parte furia Melisei.

Totuși, în timp ce își punea lucrurile într-o geantă și o aștepta pe DeMarco, un gând deranjat îi trecu prin minte. “Și exact chestia asta – abilitatea ta de a da totul la o parte de dragul serviciului – asta a provocat, în primul rând, atât de multe probleme între voi două.”

Dar și acest gând fu dat la o parte cu ușurință.

Capitolul trei

Unul dintre numeroasele lucruri pe care Kate le aflate despre DeMarco pe parcursul ultimului lor caz consta în faptul că era punctuală. O trăsătură de care își aduse aminte atunci când auzi o bătaie în ușă la ora 12:10.

“Nu-mi amintesc ultima dată când am avut un musafir atât de târziu”, se gândi ea. “Poate în facultate?”

Merse la ușă, cărând după ea singura geantă cu lucruri pe care o avea. Cu toate acestea, când deschise ușa, văzu că DeMarco nu avea nici cea mai mică intenție să se grăbească să conducă locul crimei.

– Cu riscul de părea nepoliticoasă, chiar am nevoie să îți folosesc baia, spuse DeMarco. A fost o idee proastă să beau două sticle de Cola ca să nu adorm pe drum.

Kate zâmbi, lăsând-o pe DeMarco să intre. Având în vedere gravitatea și urgența pe care Duran i-o inspirase în timpul convorbirilor telefonice, stângăcia lui DeMarco era genul de ușurare comică involuntară de care avea nevoie. Pe lângă asta, o făcea să se simtă confortabil să știe că, chiar și după aproape două luni în care nu se văzuseră, ea și DeMarco se simțeau la fel de confortabile una cu alta, la fel ca înainte de despărțirea lor după finalizarea ultimului caz.

Câteva minute mai târziu, DeMarco ieși din baie cu un zâmbet rușinat pe față.

– Bună dimineață și ție, spuse Kate. Poate datorită cantității de cofeină pe care o consumase, DeMarco nu părea să fie afectată de ora târzie.

DeMarco se uită la ceas și dădu din cap.

– Da, presupun că e dimineață.

– Când ai fost sunată? întrebă Kate.

– În jur de ora opt sau nouă, cred. Aș fi plecat mai devreme, dar Duran a vrut să se asigure sută la sută că te vei alătura.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Kate. Am dădăcit-o pe nepoata mea pentru prima oară.

– Oh, nu. Wise... asta e aiurea. Îmi pare rău că asta strică totul.

Kate ridică din umeri și dădu din mână.

– O să fie bine. Ești gata de plecare?

– Da. Am dat câteva telefoane pe drum încoace, în timp ce băieții din DC se ocupau de chestia asta. Suntem programate să ne întâlnim cu unul dintre tipii de la Poliția Stată din Virginia la patru treizeci, la reședința Nash.

– Reședința Nash? întrebă Kate.

– Ultimul cuplu ucis.

Pășeau împreună spre ușa din față. Pe drum spre ieșire, Kate stinse lumina din sufragerie și își luă geanta. Era încântată de ce-o aștepta, dar, în același timp, se simțea ca și cum își părăsea casa într-un mod destul de irațional. La urma urmei, cu doar câteva ore în urmă, nepoata ei de două luni dormea pe patul ei. Iar acum era pe punctul de a merge la locul unei crime.

Văzu Sedanul obișnuit al Biroului parcat în fața casei sale, chiar lângă bordură. Părea ireal, dar primitiv, în același timp.

– Vrei să conduci? întrebă DeMarco.

– Desigur, spuse Kate, întrebându-se dacă tânăra agentă îi oferea acest rol în semn de respect sau pur și simplu pentru că își dorea o pauză de la condus.

Kate se așază la volan, în timp ce DeMarco căuta adresa spre locul ultimei crime. Aceasta avusese loc în Whip Springs, Virginia, un orașel micuț, aflat la baza munților Blue Ridge, chiar la ieșirea din Roanoke. Vorbiseră doar puțin – Kate o puse pe DeMarco la curent cum se simțea în rolul de bunică, în timp ce DeMarco era mai mult tăcută, menționând doar încă o relație eșuată, după ce iubita ei o părăsise. Kate era suprinsă de acest lucru, deoarece nu ar fi crezut că DeMarco este gay. Din contră, își dădu seama că trebuie să o cunoască mai bine pe femeia care îi era, mai mult sau mai puțin, parteneră. Punctualitatea, își dădu seama de asta. Homosexualitatea, o ratase. Ce fel de parteneră era?

Pe măsură ce se apropiau de locul crimei, DeMarco citea rapoartele cazului pe care Duran le trimisese. În timp ce le citea, Kate căuta semne ale răsăritului, dar nu observă nimic.

– Două cupluri mai în vârstă, spuse DeMarco. Scuze...unul aproape de șaiszeci de ani...așa că fără supărare.

– Nu-i nimic, spuse Kate, nefiind sigură dacă asta era o încercare ciudată de-a lui DeMarco de a fi amuzantă.

– La prima vedere, pare că, în afară de locație, nu au nimic în

comun. Prima crimă a avut loc chiar în centrul Roanoke, iar cea mai recentă a avut loc la patruzeci și opt de kilometri depărtare, în Whip Springs. Nu există niciun semn cum că soțul sau soția au fost țintele primare. Fiecare crimă a fost macabră și puțin exagerată, ceea ce indică faptul că ucigașul le savurează.

– Și asta de obicei arată că crimele au fost comise de cineva care se simte nedreptățit, într-un fel sau altul, de către victime, sublinie Kate. Asta sau ceva dorință psihologică bolnavă pentru violență și vărsare de sânge.

– Cele mai recente victime, soții Nash, erau căsătoriți de douăzeci și patru de ani. Au doi copii, unul locuiește în San Diego și altul merge la UVA. Cea din urmă este cea care a descoperit cadavrele ieri, când a venit acasă.

– Și celălalt cuplu? întrebă Kate. Au copii?

– Conform rapoartelor, nu.

Kate cugetă asupra acestor detalii și, din motive pe care nu le putea înțelege, începu să se gândească la fetița pe care o văzuse mai devreme pe stradă. Sau, mai degrabă, la flashback-ul pe care fetița îl declanșase în mintea ei.

Când ajunseră la reședința Nash, orizontul începu să se lumineze, dar soarele era încă absent. Se uita prin linia de copaci care înconjură cea mai mare parte a curții soților Nash. În acea lumină, vedea o singură mașină parcată în fața casei. Un bărbat stătea pe proptit pe capotă, fumând o țigară și ținând în mână o ceașcă de cafea.

– Voi sunteți Wise și DeMarco?

– Noi suntem, spuse Kate, făcând un pas înainte și arătându-și legitimația. Dumneavoastră cine sunteți?

– Palmetto, de la Poliția Statală din Virginia. Criminalistică. Acum câteva ore am primit un telefon cum că voi veți prelua cazul. M-am gândit că ar fi util să vă aștept aici și să vă pun la curent cu ce avem. Ceea ce, apropo, nu e cine știe ce.

Palmetto trase un ultim fum din țigară și o aruncă pe jos, stingând-o cu piciorul.

– Corpurile au fost, în mod evident, mutate și nu am prea găsit dovezi. Dar intrați oricum. Este...revelator.

Palmetto vorbea pe tonul lipsit de emoție al unui bărbat care făcea asta de ceva vreme. Le-a condus de-a lungul trotuarului, pe veranda familiei Nash. Când deschise ușa și le conduse înăuntru, Kate simți mirosul: mirosul unui loc al crimei unde mult sânge a fost vărsat. Avea ceva chimic în el, nu doar mirosul metalic al sângelui, ci și mirosul unor oameni cu mânuși de cauciuc care răscoliseră recent tot locul.

Palmetto aprinse fiecare lumină pe drumul lor prin casă – prin foaier, pe hol și în sufragerie. În lumina puternică din cameră Kate văzu prima pată de sânge pe podeaua din lemn masiv. Și apoi, încă una și încă una.

Palmetto le conduse în fața canapelei, arătând spre petele de sânge, asemenea unui bărbat care confirmă faptul că apa este într-adevăr umedă.

– Cadavrele au fost aici, unul pe canapea și unul pe podea. Pare că mama a fost ucisă mai întâi, probabil din cauza tăieturii

de la gât, deși una dintre răni pare să fie destul de aproape de inimă, dar executată prin spate. Teoretic, a existat o luptă cu tatăl. Acesta avea vânătăi pe antebrațe, sânge care îi ieșea din gură, iar masa de cafea fusese strâmbă.

– Aveți vreo idee cât timp a trecut între momentul comiterii crimei și până când fiica i-a descoperit? întrebă Kate.

– Maxim o zi, răspunse Palmetto. Și foarte probabil undeva între doisprezece și șaisprezece ore. Sunt sigur că legistul va avea date mai concrete astăzi.

– Altceva important? întrebă DeMarco.

– Da. Există o probă... una singură. Își băgă mâna în buzunarul interior al sacoului său subțire și scoase o pungă mică pentru dovezi. Am păstrat asta. Am avut permisiunea să fac asta, așa că nu vă speriați. M-am gândit că o să vreți să o luați și să fugiți. Este singura probă pe care am găsit-o, dar este destul de descurajantă.

Îi înmână punguța transparentă de plastic lui Kate. O luă și se uită la conținut. Din ce-și dădea seama, era o simplă bucată de pânză, de aproximativ cincisprezece-pe-opt-centimetri. Era dintr-un material gros, de culoare albastră și avea o textură pufoasă. Întreaga parte dreaptă a acesteia era pătată cu sânge.

– Unde a fost găsită? întrebă Kate.

– Îndesată în gura mamei. A fost împinsă adânc, aproape pe gât.

Kate se uită la ea în lumină.

– Aveți vreo idee de unde provine? întrebă ea.

– Nicio idee. Pare a fi o bucată oarecare.

Dar Kate nu era așa de sigură. De fapt, intuiția ei de bunică începea să iasă la suprafață. Nu era o bucată de material oarecare. Nu...era moale, era de un albastru deschis și părea destul de pufoasă.

Era o bucată dintr-o pătură. Poate păturica unui copil.

– Mai aveți și alte probe surpriză pentru noi? întrebă DeMarco.

– Ei, asta este tot din partea mea, spuse Palmetto, mergând deja înapoi spre ușă. Doamnelor, dacă aveți nevoie de ajutor de acum încolo, nu ezitați să sunați la Poliția Statală.

Kate și DeMarco se uitară iritate una la alta pe la spatele lui. Fără a fi nevoite să spună ceva, ambele știau că termenul doamnelor este sursa iritării.

– Ei bine, asta a fost scurt, spuse DeMarco în timp ce Palmetto le făcea cu mâna din ușă.

– Mai bine, spuse Kate. Așa putem începe să privim cazul prin ochii noștri proprii, fără să fim influențate de altcineva.

– Crezi că ar trebui să vorbim cu fiica?

– Probabil. Și după vom analiza prima scenă a crimei și vom vedea dacă putem găsi ceva acolo. Să sperăm că vom găsi pe cineva care este un pic mai sociabil decât prietenul nostru, Palmetto.

Se îndreptară înapoi afară din casă, stingând luminile în timp ce mergeau. Când ieșiră afară, soarele făcându-și în sfârșit apariția, Kate puse cu grijă, ceea ce credea că e o părticică dintr-o păturică de copil, în buzunar și nu se putu abține să nu se

gândească la nepoata ei dormind sub o astfel de păturică.

Mersul în direcția soarelui nu putea suprima frisonul care o cuprinsese.

Capitolul patru

Micul-dejun a consta într-un Panera Bread drive-in în Roanoke. Acolo, în timp ce aștepta în coada mică de dimineață, DeMarco dădu mai multe telefoane pentru a stabili o întâlnire cu Olivia Nash, fiica cuplului recent ucis. În prezent, stătea cu mătușa ei în Roanoke și era, conform spuselor mătușii sale, o adevărată epavă.

După ce primiră adresa și aprobarea mătușii, se îndreptară spre casa mătușii, la scurt timp după ora șapte. Ora matinală nu era o problemă deoarece, conform spuselor mătușii, Olivia refuza să doarmă încă de când își găsise părinții.

Când Kate și DeMarco ajunseră la adresă, mătușa stătea pe verandă. Când o văzu pe Kate ieșind din mașină, Cami Nash se ridică, dar nu făcu niciun pas în direcția lor. Avea o ceașcă de cafea în mână, iar privirea obosită de pe fața ei o făcea pe Kate să creadă că nu era, cu siguranță, prima pe care o savura în această dimineață.

– Cami Nash? întrebă Kate.

– Da, eu sunt, spuse ea.

– Înainte de toate, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse Kate. Ați avut o relație apropiată cu fratele dumneavoastră?

– Da, am fost destul de apropiați. Dar acum trebuie să trec peste asta. Nu pot...să plâng acum pentru că Olivia are nevoie

de cineva lângă ea. Nu mai e aceeași persoană cu care am vorbit la telefon săptămâna trecută. S-a rupt ceva în ea. Nici nu-mi pot imagina...cum a fost să îi găsească și...

Tăcu și sorbi foarte rapid din cafea, încercând să se distragă de la asaltul lacrimilor care păreau să se apropie rapid.

– Va putea să vorbească cu noi? întrebă DeMarco.

– Poate puțin. I-am spus că veți veni și părea să înțeleagă ce vreau să spun. De aceea mă întâlnesc cu dumneavoastră aici înainte de a intra. Simt că trebuie să vă spun că este o tânără normală și echilibrată. Cu toate astea, având în vedere starea în care se află, nu am vrut să credeți că are probleme mentale sau ceva de genul acesta.

– Mulțumim pentru asta, spuse Kate. Mai văzuse oameni devastați de durere și nu era niciodată o imagine plăcută. Nu se putu abține să nu se întrebe câtă experiență avea DeMarco la acest capitol.

Cami le conduse în casă. Înauntru era o liniște mormântală, singurul sunet provenind de la bâzâitul aparatului de aer condiționat. Kate observă cum Cami mergea încet, asigurându-se să nu facă prea mult zgomot. Kate îi urmă exemplul, întrebându-se dacă ea spera că tăcerea o va ajuta pe Olivia să adoarmă în cele din urmă sau dacă încerca pur și simplu să nu alarmeze în vreun fel tânăra deja fragilă.

Intrară în sufragerie, unde o tânără era pe jumătate așezată, pe jumătate întinsă pe canapea. Fața îi era roșie și ochii ușor umflați din cauza plânsului. Arăta de parcă nu dormise de o săptămână,

și nu doar de o zi. Când le văzu pe Kate și pe DeMarco intrând, se ridică puțin.

– Bună, domnișoară Nash, spuse Kate. Vă mulțumim că ați acceptat să ne întâlnim. Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

– Spuneți-mi Olivia, vă rog. Vocea îi era răgușită și obosită – aproape la fel de obosită ca și ochii ei.

– Vom încerca să fim cât mai rapide, spuse Kate. Am înțeles că tocmai ce ai venit de la facultate. Știi cumva dacă părinții tăi plănuiau să aibă alți musafiri în ziua respectivă?

– Dacă aveau, eu nu știam nimic despre asta.

– Îmi cer scuze că întreb asta, dar știi dacă cineva le purta pică părinților tăi? Oameni pe care i-ar fi putut considera dușmani?

Olivia scutură din cap cu fermitate.

– Tata a mai fost căsătorit o dată...înainte să o cunoască pe mama. Dar era în relații bune chiar și cu fosta sa soție.

Olivia începu să plângă zgomotos. O serie de lacrimi îi alunecau din ochi și nu se deranja să încerce să le șteargă.

– Vreau să-ți arăt ceva, spuse Kate. Nu știi dacă are vreo însemnătate pentru tine sau nu. Dacă da, ar putea fi destul de emoționant. Ești dispusă să arunci o privire și să ne spui dacă ți se pare familiar?

Olivia părea alarmată, chiar puțin speriată. Kate nu o învinovăța și aproape că nu voia să-i arate bucata de material pe care o primiseră de la Palmetto – bucata de care Kate era sigură că face parte dintr-o pătură sau o învelitoare. O scoase din

buzunar un pic reticentă.

Știa de îndată că Olivia nu o recunoaștea. Pe chipul tinerei apăru imediat o ușurare și o confuzie, în timp ce privea punga de plastic și conținutul acesteia.

Olivia clătină din cap, cu privirea ațintită spre punga de plastic.

– Nu. Nu o recunosc. De ce?

– Nu putem dezvălui asta acum, spuse Kate. Într-adevăr, nu era nimic ilegal în a le dezvălui rudelor celor mai apropiate...dar Kate considera că nu are rost să o traumatizeze pe Olivia Nash.

– Aveți vreo idee cine a făcut asta? întrebă Olivia. Părea pierdută, de parcă nu își dădea seama unde era...sau cine era. Kate nu-și mai amintea ultima dată când văzuse o persoană atât de detașată de tot ce se întâmpla în jurul ei.

– Încă nu, spuse ea. Dar vă vom ține la curent. Și vă rog, spuse ea, uitându-se spre Olivia și apoi spre Cami, contactați-ne dacă vă vine ceva în minte care ne-ar putea ajuta.

La acea remarcă, DeMarco scoase cartea de vizită din buzunarul interior al jachetei și i-o înmână lui Cami.

Poate că din cauza anilor pe care îi petrecuse în pensie sau din cauza faptului că fu nevoită să își abandoneze rolul de bunică cu o seară în urmă, Kate se simți îngrozitor când părăsi camera, lăsând-o pe Olivia Nash în durerea ei intensă. În timp ce ea și DeMarco se îndreptau spre verandă, o auzi pe tânăra femeie gemând de durere.

Kate și DeMarco schimbă niște priviri neliniștite, în timp ce

mergeau spre mașină. Din interiorul buzunarului ei, Kate putea simți prezența bucății de material și brusc părea a fi foarte grea.

Capitolul cinci

În timp ce Kate părăsea orașul Whip Springs și se îndrepta spre Roanoke, DeMarco folosea iPad-ul ei pentru vedea dosarele primelor crime. Era aproape o copie perfectă a locului crimei soților Nash; un cuplu fusese ucis în propria lor casă într-o manieră deosebit de groaznică. Conform rezultatele preliminare, nu fusese găsit niciun suspect și nu existaseră martori.

– Este precizat ceva despre vreun obiect rămas în gâtul sau gura uneia dintre victime? Întrebă Kate.

DeMarco analizează rapoartele și dădu din cap.

– Nu din câte văd. Cred că este poate oh – nu, așteaptă, aici. În raportul legistului. Materialul nu a fost descoperit până ieri – la o zi și jumătate după ce cadavrele au fost descoperite. Dar, da... raportul afirmă că o bucată mică de material a fost introdusă în gâtul mamei.

– Există vreo descriere?

– Nu. Îl voi suna pe legist să văd dacă pot face rost de o poză.

DeMarco sună de îndată, fără să piardă timpul. În timp ce ea vorbea la telefon, Kate încerca să-și dea seama ce ar putea să conecteze două cupluri aparent aleatorii, având în vedere ce obiectul găsit în gâtul femeilor. Deși Kate încă nu văzuse bucata de material care fusese luată din gâtul primei victime, era sigură că se va potrivi cu cea găsită în gâtul doamnei Nash.

Trei minute mai târziu, DeMarco termină de vorbit la telefon.

La câteva secunde după ce închise telefonul, primi un mesaj. Se uită la telefon și spuse:

– Se potrivesc.

Apropiindu-se de un semafor, în timp ce mergeau prin în orașul Roanoke, Kate se uită la ce-i arată DeMarco pe telefon. După cum se aștepta Kate, materialul avea o textură moale și era albastru – se potrivea perfect cu cel găsit în gâtul mamei Nash.

– Avem destul de multe date despre ambele cupluri, nu? întrebă Kate.

– Decente, presupun, spuse ea. Conform înregistrărilor și a dosarelor pe care le avem, câteva lucruri s-ar putea să lipsească, dar cred că avem destul de multe pentru a continua. Se opri acolo din cauza sunetului scos de aplicația GPS de pe iPad. Virează la stânga la semaforul ăsta, spuse DeMarco. Casa este la opt sute de metri, pe strada următoare.

Roțile minții lui Kate se învârteau rapid, în timp ce se apropiau de prima scenă a crimei.

“Două cupluri căsătorite, măcelărite într-un mod brutal. Resturi sau bucăți de pătură veche găsite în gâturile soțiilor...”

Existau multe ipoteze pe care le puteau urma în baza indiciilor pe care le primiseră. Dar înainte de a se putea concentra pe unul singur și de a pune totul cap la cap, Kate fu întreruptă de DeMarco.

– Chiar acolo, spuse ea, arătând spre o casă mică din cărămidă pe dreapta.

Kate parcă lângă bordură. Casa era amplasată pe o stradă

laterală îngustă, genul de stradă care lega două drumuri principale. Era o stradă liniștită, cu alte câteva case mici. Strada avea un aer oarecum istoric, cu trotuarele decolorate și crăpate și cu case într-o stare similară.

Pe căsuța poștală numele LANGLEY era scris cu litere albe, aproape șterse. Kate observă și un L decorativ, dintr-un lemn vechi, atârând pe ușa din față. Contrasta cu banda de un galben deschis de la locul crimei, ce atârna de balustradele verandei.

În timp ce Kate și DeMarco se îndreptau spre verandă, DeMarco citea recita din rapoarte informațiile pe care le aveau despre familia Langley.

– Scott și Bethany Langley – Scott în vârstă de cincizeci și nouă de ani, Bethany șaiszeci și unu. Scott a fost găsit mort în bucătărie, iar Bethany în spălătorie. Au fost găsiți de un băiat în vârstă de cincisprezece ani, care lua lecții de chitară de la Scott. S-a estimat că au fost uciși cu doar câteva ore înainte de a le fi descoperite cadavrele.

Când intrară în locuința soților Langley, Kate stete pentru o clipă în ușă, observând structura locului. Era o casă mică, dar bine întreținută. Ușa din față dădea într-un foaiier foarte mic, care se transforma într-o sufragerie. Acolo, un mic blat de bar separa sufrageria de bucătărie. În dreapta era un hol, care conducea spre restul casei.

Structura casei îi spunea lui Kate că probabil soțul fusese ucis primul. Dar de la ușa din față se vedea destul de bine în bucătărie.

Scott Langley trebuie să fie fost destul de ocupat pentru a nu observa pe cineva venind pe ușa din față.

“Poate că criminalul a intrat într-un alt mod”, se gândi Kate.

Intrară în bucătărie, unde petele de sânge erau încă foarte vizibile pe podeaua laminată. O tigaie și un ulei de gătit erau așezate pe marginea aragazului.

“Se pregătea să gătească ceva”, se gândi Kate. “Poate că au fost uciși chiar în jurul orei cinei.”

DeMarco merse spre hol, iar Kate o urmă. Chiar pe stânga era o cameră mică, ușa deschisă relevând o spălătorie înghesuită. Aici, urmele de sânge erau mult mai rele. Erau pete de sânge pe mașina de spălat, pe uscător, pe pereți, pe podea și pe o grămadă de haine curate, împăturite frumos și așezate într-un coș.

Cu cadavrele deja mutate, locuința familiei Langley nu părea să le dezvăluie prea multe. Dar Kate voia să mai verifice un lucru. Merse înapoi în sufragerie și se uită la fotografiile de pe pereți și deasupra centrului de divertisment. Îi văzu pe soții Langley fericiți și cu zâmbete pe față. Într-o poză, soții Langley erau cu un cuplu mai în vârstă pe un dig, la plajă.

– Avem detalii legate de viața de familie a soților Langley? întrebă Kate.

DeMarco, cu iPad-ul încă în mână dreaptă, se uită peste informații și începu să citească cu voce tare detaliile pe care le aveau. Cu fiecare detaliu, Kate descoperi că bănuiala pe care o avea deja de câteva minute era probabil adevărată.

– Au fost căsătoriți timp de douăzeci și cinci de ani. Bethany

Langley a avut o soră care a murit într-un accident de mașină în urmă cu doisprezece ani și nici unul dintre ei nu mai avea părinți în viață. Tatăl lui Scott Langley a murit recent, în urmă cu doar șase luni, din cauza unui cancer agresiv de prostată.

– Vreo mențiune despre copii?

– Nu. Fără copii. DeMarco făcu o pauză și părea să-și dea seama ce specula Kate. Te gândești la material, nu? Că arată ca o pătură pentru copii.

– Da, la asta mă gândeam. Dar dacă soții Langley nu au avut copii, nu cred că există vreo conexiune evidentă.

– Nu știu dacă am văzut vreodată o conexiune evidentă, spuse DeMarco cu un râs discret.

– Așa este, spuse Kate, dar simțea că trebuie să existe o conexiune aici. Chiar și victimele aparent aleatorii aveau câteva lucruri în comun.

“Ambele cupluri erau la mijlocul anilor cincizeci, începutul anilor șaizeci. Ambele erau căsătorite. Fiecare soție avea o bucată, din ceea ce pare a fi o pătură, îndesată pe gât.”

Așa că da...existau asemănări, dar nu indicau spre nicio conexiune reală. Nu încă, cel puțin.

– Agent DeMarco, crezi că poți da un telefon sau două pentru a te asigura că vom primi un birou la secția poliției locale?

– Este rezolvat deja, spuse ea. Sunt destul de sigură că Duran s-a ocupat de toate astea înainte de a veni aici.

“Crede că mă cunoaște atât bine”, se gândi Kate puțin iritată.

Dar pe de altă parte, părea că o Duran o cunoaște destul de bine.

Kate mai aruncă încă o privire prin casă, la poze, la petele de sânge. Trebuia să afle mai multe detalii despre fiecare cuplu dacă voia să aibă o direcție în care să se îndrepte. Și avea nevoie de o analiză criminalistică a bucăților de material. Având în vedere asemănările dintre cele două scene, presupunea că o documentare bună va scoate la suprafață niște indicii și piste.

Se întoarseră la mașină, Kate amintindu-și că începuseră ziua extrem de devreme. Când văzu că era trecut puțin peste ora zece, se simți oarecum revigorată. Încă mai aveau la dispoziție trei sfert din zi. Poate că, dacă era norocoasă și cazul o lua în direcția în care simțea ea, s-ar putea întoarce în Richmond până la sfârșitul weekendului pentru a o vedea pe Michelle încă o dată – asta dacă Melissa va fi de acord.

“Vezi”, o parte mai înțeleaptă din ea vorbi în timp ce se așeză înapoi la volan. “Chiar și în mijlocul unor crime sângeroase, te gândești la nepoata ta – la familia ta. Nu îți spune asta ceva?”

Presupunea că da. Dar chiar și acum, când pășea în ultimul sfert al vieții sale, îi era totuși foarte greu să recunoască faptul că există lucruri mult mai importante decât munca. Era deosebit de greu mai ales atunci când era pe urmele unui criminal și știa că, în orice moment, acesta ar putea acționa din nou.

Capitolul șase

O mică sală de conferințe fusese pregătită pentru Kate și DeMarco în cadrul secției Poliției Orașului Roanoke. Odată ce ajunseră la secție, o femeie mică și masivă de la recepție le conduse prin clădire, în camera de conferințe. De îndată, ce se așezară și începură să-și amenajeze o stație improvizată de lucru, cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse Kate.

Când ușa se deschise, văzură o față familiară – Palmetto de la Poliția Statală, bărbatul oarecum bădăran, care le întâmpinase mai devreme în fața casei soților Nash.

– Am văzut că veneați în direcția asta în timp ce îmi semnam documentele, spuse Palmetto. Sunt pe punctul de a pleca, merg înapoi în Chesterfield în câteva ore. M-am gândit să vin să văd dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

– Nu cu mare lucru, spuse Kate. V-ați dat seama că există o bucată din același material descoperit în gâtul lui Bethany Langley?

– Nu știam până acum aproximativ o jumătate de oră. Aparent, una dintre voi a sunat la laborator pentru a le cere o poză.

– Da, spuse DeMarco. Și pare să se potrivească cu cea pe care ne-ați dat-o dumneavoastră.

La menținerea bucății de material, Kate așeză punga de plastic

primită de la Palmetto pe masă.

– În momentul de față, este singura probă solidă pe care o avem, care leagă cele două crime.

– Și criminaliștii nu au găsit aproape nimic pe asta, spuse Palmetto. În afară ADN-ul doamnei Nash.

– Nici raportul criminalist despre bucata găsită la doamna Langley nu ne oferă nimic, spuse DeMarco.

– Totuși s-ar putea să merite să fie verificată de laboratorul criminalistic, spuse Kate.

– Mult noroc cu asta, spuse Palmetto. Când am vorbit cu ei despre bucata găsită la scena soților Nash, nu aveau niciun indiciu.

– Ați fost implicat în scena de la casa Langley? întrebă Kate.

– Nu. Am apărut imediat după ce s-a întâmplat. Am văzut cadavrele și am verificat locul, dar nu am găsit nimic. Cu toate acestea, atunci când vorbiți cu criminaliștii, întrebați-i despre părul găsit pe rufele curate. Nu părea să aparțină doamnei Langley, așa că vor face niște teste pe el.

– Înainte de a pleca, spuse Kate, vreți să ne oferiți vreo teorie?

– Nu am una, spuse Palmetto pe un ton sec. Din investigațiile pe care le-am făcut, pare să nu existe nicio legătură între soții Nash și soții Langley. Totuși, materialul din gât...ceva atât de personal și explicit pentru criminal trebuie să îi conecteze cumva, nu-i așa?

– Așa mă gândeam și eu, spuse Kate.

Palmetto dădu în joacă cu palma în ușă, iar Kate îl văzu

zâmbind pentru prima dată.

– Sunt sigur că îi veți da de capăt. Știți, am auzit despre dumneata. Multe persoane din Poliția Stată au auzit.

– Sunt sigură de asta, spuse ea cu un zâmbet.

– În mare parte lucruri bune. Dar v-ați întors din pensie în urmă cu câteva luni pentru a prinde pe cineva, nu-i așa?

– S-ar putea spune și așa.

Palmetto, văzând că laudele nu o vor înmuia pe Kate, dădu din umeri.

– Sunați băieții de la poliția stată dacă aveți nevoie de ajutor cu acest caz, agent Wise.

– Așa o să fac, spuse Kate, în timp ce Palmetto plecă.

După ce Palmetto închise ușa după el, DeMarco clătină jucăuș din cap.

– Nu te sature să te tot ridice oamenii în slăvi?

– Ba da, spuse Kate, dar nu într-un mod nepoliticos. Deși era înălțător să i se amintească de lucrurile făcute pe parcursul carierei, știa totuși că ea își făcea doar treaba. Poate că făcea asta cu ceva mai multă pasiune decât alții, dar asta era tot – o treabă bine făcută...o muncă pe care părea să nu o poată lăsa deoparte.

După câteva minute și puțin ajutor din partea administratorului de sistem al secției, Kate și DeMarco aveau acces la baza de date a secției. Lucrau împreună, cercetând trecutul soților Nash și al soților Langley. Niciuna dintre familii nu aveau cazier. De fapt, datele găsite despre ambele familii păreau să te facă să crezi că nimeni nu le putea purta pică. Cât

despre soții Langley, aceștia au fost asistenți sociali pentru câțiva ani, ceea ce însemna că trecutul le-a fost verificat de multe ori pe parcursul vieții. Soții Nash erau foarte implicați la Biserică și au fost plecați în mai multe misiuni în ultimii douăzeci de ani, în special în Nepal și Honduras.

După un timp, Kate se dădu bătută și începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Folosi tabla magnetică a sălii de conferințe pentru a-și așterne notițele, în speranța că toate datele scrise în același loc or vor ajuta să se concentreze. Dar nimic. Nicio conexiune, niciun indiciu, nicio pistă pe care s-o urmeze.

– Și tu, hm? spuse DeMarco. Nimic?

– Nimic până acum. Poate că ar trebui să ne axăm pe ceea ce avem deja, decât să încercăm să găsim ceva nou. Cred că ar trebui să reanalizăm materialele. Deși testele criminalistice nu au avut niciun rezultat, poate materialul în sine ne poate da vreun indiciu.

– Nu cred că înțeleg, spuse DeMarco.

– E în regulă, spuse Kate. Nici eu nu sunt sigură că mă înțeleg. Dar sper să ne dăm seama atunci când va fi cazul.

* * *

Kate simți primele semne ale oboselii în timp ce ea și DeMarco mergeau de la secția de poliție la laboratorul de criminalistică. Era o reamintire puternică a faptului că nu dormise în ultimele douăzeci și șapte de ore și că ziua ei de muncă

începuse extrem de devreme. Acum douăzeci de ani, acest lucru nu ar fi deranjat-o. Însă acum, că vârsta de cincizeci și șase se apropia cu pași repezi, lucrurile erau diferite.

Drumul către laborator dură doar cinci minute, fiind situat în imediata apropiere a unei mici rețele formată din Poliția Statală, tribunalul și închisoarea. După ce se legitimară, fură escortate de la recepția laboratorului criminalistică în zona laboratorului central. Li se ceru să aștepte puțin într-un hlo, în timp ce tehnicianul care se ocupase de mostrele de material era chemat.

– Crezi că există vreo șansă ca materialul să fie doar un fel de carte de vizită a criminalului? întrebă DeMarco.

– Ar putea fi. Ar putea să nu aibă nicio legătură cu motivul cazului. Ar putea să aibă o semnificație doar pentru criminal. În orice caz, se pare că materialul – sunt destul de sigură că provine de la o pătură – este singura noastră legătură reală pe care o avem momentan cu el.

O făcu pe Kate să-și amintească de un caz groaznic la care lucrase pe la începutului anilor nouăzeci. Un bărbat ucisese cinci persoane – toate erau foste prietene. Înainte de a le uide prin sufocare, le forțase pe fiecare să înghită un prezervativ. În cele din urmă, el nu avusese niciun motiv real pentru a face acest lucru în afară de ura sa pentru prezervative în timpul sexului. Kate nu se putu abține să nu se întrebe dacă aceste fragmente de material se vor dovedi a fi la fel de ne semnificative pentru caz.

Timpul lor de așteptare fu scurt; un bărbat înalt, mai în vârstă, veni grăbit pe o ușă situată chiar în fața lor.

– Sunteți de la FBI? Întrebă el.

– Da, spuse Kate, arătându-și legitimația. DeMarco făcu la fel și bărbatul studie ambele legitimații destul de atent.

– Îmi pare bine să vă cunosc, agenți, spuse el. Eu sunt Will Reed și sunt cel care a efectuat testele pe bucățile de material de la ultimele crime. Presupun că de asta sunteți aici? Agent DeMarco, cred că dumneavoastră v-am trimis poza mai devreme?

– Așa este, spuse DeMarco. Speram să ne puteți lămurii ceva mai bine în privința acestor bucăți.

– Ei bine, aș fi mai mult decât bucuros să vă ajut cu orice aveți nevoie, dar dacă este vorba despre acele două bucăți de material, mă tem că nu vă pot fi de folos. Se pare că ucigașul nu numai că s-a străduit să îndese materialele cât mai adânc în gurile victimelor, dar a fost atent și să nu lase vreo urmă.

– Da, înțelegem asta, spuse Kate. Dar fără a avea vreun rezultat fizic concret pe care să ne putem baza, mă întrebam dacă îmi puteți spune ceva despre material în sine.

– Oh, spuse Reed. Cu care să vă pot ajuta.

– Mă gândesc că ambele bucăți provin din aceeași sursă, spuse Kate. Cel mai probabil o pătură.

– Este foarte probabil, spuse Reed. Nu am fost sigur până când nu am văzut a doua bucată. Se potrivesc destul de bine – culoare, textură, etc.

– Există vreo modalitate de a ne da seama cam cât de veche ar putea fi pătura? Întrebă Kate.

– Mi-e teamă că nu. Totuși, vă pot spune care este compoziția păturii. Și mi-a rămas în minte deoarece, din câte știu, că este o combinație ciudată de material pentru o pătură obișnuită. În mare parte, pătura este făcută din lână, ceea ce, desigur, nu este deloc neobișnuit. Dar materialul secundar folosit în țesătură este bumbacul de bambus.

– Este chiar așa de diferit de bumbacul obișnuit? întrebă Kate.

– Nu sunt sigur, spuse el. Dar aici vin foarte multe haine și materiale conexe. Și pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am intrat în contact cu ceva care conținea bumbac de bambus. Nu este un material foarte rar, dar nu este la fel de răspândit ca bumbacul obișnuit.

– Cu alte cuvinte, spuse DeMarco, nu ar fi prea greu de localizat companiile care îl folosesc material primar?

– Asta nu știu, spuse Reed. Dar poate vă interesează să știți că bumbacul de bambus este prezent în multe pături mai pufoase. Este destul de respirabil din ce am văzut. Ar trebui să vă uitați probabil după ceva mai scump. De fapt, există un depozit chiar în afara orașului care fabrică exact lucrurile de care vă spun. Pături scumpe, cuverturi, cearșafuri și chestii de genul ăsta.

– Știți numele acestuia? întrebă DeMarco.

– Biltmore Threads. Sunt o companie mică care aproape că a falimentat atunci când toată lumea a început să cumpere lucruri online.

– Ne mai puteți da și alte detalii? întrebă Kate.

– Da, dar sunt cam sinistre. În cazul femeii Nash, cred că

șesătura a fost îndesată atât de adânc, încât aproape că a vomitat, chiar și atât de aproape de moarte. Am găsit acid stomacal pe material.

Kate se gândi la efortul și forța de care o persoana are nevoie pentru a putea face asta...cât de mult ar intra mâna cuiva în gura victimei.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Reed, spuse Kate.

– Desigur. Să sperăm doar că nu voi vedea prea curând și o a treia bucată din acea pătură.

Capitolul șapte

Într-un mod destul de straniu, drumul către depozitul Biltmore Threads le aduse pe Kate și pe DeMarco pe aceeași porțiune de drum pe care merseseră la ora patru dimineața, spre Whip Springs. Fabrica și depozitul erau amplasate pe o șosea cu două benzi care se desprindea din drumul principal. Erau ascunse, împreună cu porțiunea de iarbă uscată care servea drept peisaj, în aceleași păduri care ascundeau și casa familiei Nash de drumul principal.

Văzând aspectul parcerii, Biltmore Threads nu arăta atât de rău pe cât sugerase Will Reed. În acest moment al zilei, locul arăta de parcă cel puțin cincizeci de oameni lucrau acolo. La genul acesta de fabrică, Kate presupunea că munca se efectuează în schimburi, ceea ce înseamna că alți cincizeci de oameni vor veni probabil mai târziu, pentru tura de noapte.

Merseră înăuntru, intrând într-un hol murdar. O femeie care stătea în spatele unui ghișeu se uită la ele cu o expresie ciudată. Era evident că nu aveau parte de prea mulți vizitatori.

– Vă pot ajuta? întrebă ea.

DeMarco făcu prezentările și după ce își prezentară legitimațiile, femeia de la ghișeu le dădu accesul printr-o ușă aflată la capătul holului. Aceeași femeie se întâlni cu ele acolo și apoi le conduse pe un hol mic. La capătul holului, deschise un set de uși duble, care duceau spre sala de producție a Biltmore

Threads. Un număr considerabil de războaie de țesut și alte echipamente, pe care Kate nu le mai văzuse vreodată, lucrau de zor. De cealaltă parte a sălii, un stivuitor compact transporta în depozit un palet cu pânză stivuită.

După ce le conduse cu grijă pe marginea sălii, femeia se opri în fața unei alte uși și le îndemnă s-o urmeze înăuntru. Aici era un hol îngust cu cinci uși. Femeia merse la prima și bătu la ușă.

– Da? bubui vocea unui bărbat dinăuntru.

– Avem vizitatori, spuse femeia înainte de a deschide ușa. Două doamne de la FBI.

După o pauză de câteva secunde, ușa se deschise. Un bărbat cu păr brunet și cu ochelari groși le întâmpină. Le studie din cap până-n picioare, dar nu din nervozitate, ci din pură curiozitate.

– FBI? întrebă el. Cu ce vă pot ajuta?

– Ne puteți acorda un minut din timpul dumneavoastră? întrebă Kate.

– Desigur, spuse el, stând deoparte și permițându-le accesul în biroul său.

În birou nu era decât un singur scaun, exceptându-l pe cel din spatele biroului lui. Nici Kate, nici DeMarco nu se așezară pe el. Nici bărbatul cu părul brunet nu se așeză, alegând să stea și el în picioare.

– Presupun că dumneavoastră sunteți supervisorul? întrebă Kate.

– Sunt managerul regional și supervisorul schimbului de zi, spuse el. Întinse repede mâna, părând oarecum jenat că uitase să

facă asta mai devreme. Ray Garraty.

Kate strânse mâna oferită și apoi își arată legitimația. După aceea, scoase din buzunar bucata de material de la locul crimei soților Nash.

– Aceasta este o bucată de material de la locul unei crime comisă recent, spuse ea. Și credem că ar putea fi esențială în prinderea unui criminal. Laboratorul de criminalistică a găsit bumbac de bambus în ea și am înțeles că Biltmore Threads folosește în mod regulat bumbacul de bambus.

– Așa este, spuse Garraty. Vruse să ia punga, dar ezită înainte de a întreba: Se poate?

Kate clătină din cap și i-o dădu. Garraty o privi îndeaproape și dădu din cap.

– Fără a o studia mai în detaliu, nu vă pot spune nimic concret, dar da, pare să aibă ceva bumbac de bambus în ea. Știți de unde provine materialul?

– Presupun că dintr-o pătură, spuse Kate.

– Așa pare, spuse Garraty. Și, deși nu sunt sută la sută sigur, cred că poate a fost proiectat și fabricat aici.

– Chiar aici la Biltmore Threads? întrebă Kate.

– S-ar putea.

Garraty îi dădu înapoi lui Kate punga de plastic și se îndreptă mai apoi spre un dulap vechi, ascuns în colțul din spate al biroului său mic. Deschise ultimul sertar și, după ce căută puțin prin el, scoase două cărți diferite. Amândouă erau destul de mari și, în timp ce o răsfoia pe una dintre ele, Kate văzu că erau ambele

erau cataloage de inventar.

– Culoarea și designul pare a fi familiare, explică Garraty, în timp ce răsfoia paginile. Dacă a fost făcut aici, va fi într-una dintre aceste cărți.

Era un gând palpitant, dar Kate nu era prea sigură ce însemna asta. Dacă pătura în cauză fusese produsă la Biltmore Threads, chiar va deschise atât de multe posibilități? Trebuia să mai pună multă întrebări înainte de a ajunge la o astfel de concluzie.

– Chiar aici, spuse Garraty. Întoarce cartea cu fața spre ele și le indică una dintre păturile enumerate pe o pagină, poziționată la aproximativ trei sferturi din una dintre cărți. Vi se pare că se potrivesc?

Atât Kate cât și DeMarco studiau pagina. Kate se uită de colo-colo, asigurându-se că asemănarea nu există doar în capul ei. După câteva secunde, DeMarco răspunse în locul ei.

– Materialul pe care îl avem noi este decolorat, dar este același. Are chiar și acel model mic în carouri de un alb decolorat.

– Ei bine, este decolorat din cauză că este un produs mai vechi, spuse Garraty. Arată spre un rând din descrierea articolului. Scrie chiar aici că producția lui a început în 1991 și a fost scos din ciclul nostru de producție în 2004.

– Deci ați produs această pătură timp de treisprezece ani? întrebă DeMarco.

– Da. A fost un articol foarte popular, de aia l-am și recunoscut așa de repede.

– Cu alte cuvinte, ultima dată când această pătură a ieșit din depozitul dumneavoastră a fost în 2004, spuse Kate. Însemnând că această mostră are undeva între cincisprezece și treizeci de ani.

– Exact.

“Ei bine, chiar dacă ar exista o legătură cu pătura”, se gândi Kate, “ fereastra asta de treizeci de ani îngreunează totul.”

– Domnule Garry, de cât timp ocupați această funcție?

– Aproape douăzeci și șase de ani, spuse Garraty. Mă voi pensiona anul viitor.

– În timpul petrecut aici, firma Biltmore Threads i-a angajat pe Scott sau Bethany Langley, sau pe Toni sau Derrick Nash?

Garraty se gândi la asta pentru o clipă și apoi ridică din umeri.

– Numele nu îmi sună cunoscute, dar dacă vorbim de o perioadă mai mare de zece ani, ar trebui să verific registrele. Sunt foarte mulți angajați care intră și pleacă de aici.

– Cât de repede puteți afla ceva sigur? întrebă DeMarco.

– Într-o oră.

– Am fi recunoscătoare, spuse Kate. Și dacă nu vă deranjează, mai am o întrebare. Ați avut vreun angajat care v-a cauzat probleme dumneavoastră sau fabricii în ultima lună? Vreun scandalagiu sau o persoană pe care ați supravegheat-o mai îndeaproape dumneavoastră sau altcineva din conducere?

– Este amuzant că mă întrebați, spuse Garraty. Am fost nevoit să concediez un tip acum două săptămâni. Venea la lucru drogat și suntem destul de siguri că fura material. Când l-am confruntat

în legătură cu aceste probleme, a devenit violent și am fost nevoit să apelez la pază. Și din cauză că avem un singur paznic, poliția s-a implicat și, în cele din urmă, a fost arestat. Dar a fost eliberat a doua zi.

– Fura material? întrebă DeMarco, cu un val de emoție în voce.

– Da...dar nu acesta, spuse el, arătând spre punga de plastic. Linia aceasta a fost întreruptă, nu mai avem acest material în depozit de ani de zile. Nu, mai târziu, după ce s-a calmat, a venit și ne-a spus, că fura pentru niște proiecte pe care iubita lui le crea. Are un magazin Etsy sau așa ceva.

– Ne puteți da un nume? întrebă Kate.

– Travis Rogers. Are vreo treizeci de ani. Are cazier, cred. Câteva infracțiuni violente ușoare. Dar aici, la Biltmore Threads, încercăm să le oferim oamenilor o a doua șansă.

– Este localnic? întrebă DeMarco.

– Da, din Whip Springs. Vă pot da adresa lui.

– Din nou, am fi recunoscătoare, spuse Kate.

Garraty le conduse afară din biroul său și înapoi pe același traseu pe care recepționera le aduse, doar că în sens invers. Înapoi jos în hol, Garraty vorbea cu recepționera, în timp ce Kate și DeMarco erau înghesuite de ușile holului.

– Pătura fabricată aici, spuse DeMarco. Crezi că este doar o coincidență înfiorătoare?

– Ar putea fi. Tind să cred asta, având în vedere că pătura n-a mai fost fabricată de atât de mult timp. Mă face să mă întreb,

totuși...

– Să te întrebi ce?

– Indiferent de unde e pătura, știm că este veche...minim cincisprezece ani și maxim treizeci. Și dacă e așa, înseamnă că cineva a păstrat-o. Dacă nu are o oarecare însemnătate sau semnificație pentru tine, de ce să folosești un lucru atât de vechi?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.